

Јелица Кисо

МЕСТО ПОД СУНЦЕМ

у спиралама огромног пужа
 густирам сласт самог
 постојања
 међу пулсирајућим зидовима
 своје ћелије
 онирично је
 флорално
 мансарда-шпиљица
 сустичу
 шкргућу
 подрхтавају
 заривена је у тело природе
 што оснажује њен раст
 број прстенова се
 с годинама
 увећао
 клице шарене су у грађи предњачиле
 послу дрводеље
 ...
 књиге су распоређене
 према читању
 ваљају се у месту
 радилице
 крче шуме
 саде младице
 да би умањио немост књиге
 Платон измишља платонски дијалог
 у складишту на мансарди

живим
 у ове прве дане стварања
 ту станујем
 осматрам можда ловим
 не одвајајући се од
 стола
 и његове благотворне
 плоче
 иза мене је оперкулум

испред је прозор
засенчен мрежом
са мношћу још
смеђи мољци
произашли из литературе
с речима
које су записане
одавно

добро дошла кући
вичу рептили
топло месташце устукну
изокренута соба
у облику облака
нека нова свест
о просторствима
о суочљивостима

...

за моју мајку
мајку троје деце
за удовицу
заступницу права свог пола
и њена мајка је остала
без мужа
и мајка њене мајке
отуд линија одважних жена
које управљају имањем
треба бити рачунар
па репродуковати
све те гинекократске
елементе
мајка зна
мрежни бог котрља се
парча
моја мајка
данас је подложна
журби
у толиким годинама
у дубоким мајчиним
фиокама
свега има тушта драча
тма мириса бршљана
ђумбира и кромпира

...

излазим на сунце
 жгам божји
 као гуштер
 грејем своју откопчану
 кошуљу
 околу су набацана брда
 брегови
 расту и бубре
 у развоју округ
 у враћању
 у пејзажном куплету
 дефиксирано све се сусреће
 са свим
 што живи на видику

снажне крошњетине бацају
 кратке напрегнуте сенке
 означавају сате дугог
 дана
 милиони зелених листова
 милиони шашавих цветница
 мириси инсекти вреже струје
 сокови из земље
 пупчају изнад бића
 у немирима
 истиснути

ОЖИЉЕНЕ МИСЛИ

враћање у тело књиге
 са федера сна у свакодневицу
 мимо среће и краја с постерима прохујалим
 тога јутра у гласу с радија
 довикнутог даље у нечије бистре
 протекле мисли
 кроз тихи ваздух жуте
 собе
 у буђењу из сна
 још је ту то буђење
 као слепи миш
 цакли се и лепрша

припада равни разумевања
тела у вечности

...

литература није
ништа мање реална
од онога што се назива
реалност

али

не би се могао поднети роман
који је
стално смешан или
само патетичан
Хорације је говорио
да је у природи
уметности
да маскира уметничко
плавичасти стих
споменичке очи
какав сан

...

тешко је навести
омиљеног писца
кад вас интересује
целокупна
књижевност

...

на улазу она стоји да
у тај мирис сна
тесне прорупљености
палимпсеста
у капљицама посрче
мини-акције
мини-експлозије
чељусти паучине

нелогично заувек
сан је врста памћења
орган прошлости улази
у загрљај ноћи
без излаза све
у сну остаје унутра

у души меког некохерентног
чаршава

...

По је сматрао да је песма
интелектуална творевина
песма је тело
каже Елен Сиксу

...

принцип идентитета
сигурно
није створио ниједан
политичар
политичар не може бити
сасвим искрен
политичар је једна врста
огледала или еха
политика не доноси резон
данас слава може да буде
резултат некаквог лукавства

...

чаша воде
титрави пепито
важно је веровати
објективност је претенциозна
бело је *blanco*
црно је без боје
идеја смрти је везана
за појам
без боје
универзум припада
фантастичној
књижев-
ности
изгубљени у празнини
но сачувани белином обухваћени
видљивим словима насупрот
што се упадљиво
намећу
погледу